

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

SFANTUL PROOROC ILIE TESVITEANUL

Cel ce a fost înger în trup, temeiul proorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie Măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, gonește bolile și pe cei leproși curățește. Pentru aceasta și celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăște tămăduiri. (troparul)

O , preaminunate și preînaltate proorocule al lui Dumnezeu Ilie, mare râvnitor pentru slava lui Dumnezeu,

cel ce trimiți pe pământ ploile și seceta, belșugul și lipsa, ascultă această puțină rugăciune, pe care cu evlavie o aducem, și prin mijlocirea ta cea fierbinte către Domnul Dumnezeu, apără-ne de secetă, de foamete și de bolile cele aducătoare de moarte și dăruiește nouă bună întocmire a văzduhului și toată îmbelșugarea pământului întărindu-ne în dreapta credință și viață curată, ca, izbăvindu-ne de chinurile cele veșnice, să ne învrednicim de fericirea raiului cântând lui Dumnezeu : Aliluia !

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 17 - 23 IULIE

Miercuri 19 iulie:

Vecernie 6.00 PM

Joi 20 iulie: SFANTUL PROOROC ILIE TESVITEANUL

Utenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Vineri 21 iulie:

Paraclisul Maicii Domnului 6.00 PM

Sâmbătă 22 iulie:

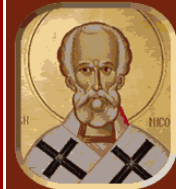
Utenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Duminică 23 iulie:

Utenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu

917· 592· 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A SASEA DUPA RUSALII

In vremea aceea, intrând în corabie, Iisus a trecut marea și a venit în cetatea Sa. Și, iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale! Dar unii dintre cărturari ziceau în sinea lor: Acesta hulește. Și Iisus, știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne?, a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Ridică-te și umblă? Dar, ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Ridică-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și ridicându-se, s-a dus la casa lui. Iar mulțimile, văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Care dă oamenilor asemenea putere. (Matei 9, 1 - 8)

Insingurati, dar niciodata singuri

Crestinul este dator ca din cand in cand sa cunoasca insingurarea. Nu din cauza unei tristeti sau din ura fata de lume, ci trebuie sa ajunga la ea cu bucurie si de bunavoie. Dar avand in vedere ca omul este creat dupa chipul lui Dumnezeu care nu este singur, ci Unul in Treime, nu putem sa nu ne intrebam daca nu cumva insingurarea contrazice ceea ce inseamna a fi o persoana dupa chipul Sfintei Treimi.

Din Sfanta Scriptura cunoastem ca Mantuitorul Si-a facut ucenici de care nu Se despartea, locuia in mijlocul oamenilor, mergea prin multimi si cu multimile dupa El, dar, din cand in cand, Se insingura. O facea fie dupa un moment foarte important din activitatea Lui (de exemplu dupa ce a saturat multimile flamande prin minunea inmultirii celor cinci paini si doi pesti), fie inainte de momentul important din lucrarea Sa (cum a fost rugaciunea din Ghetsimani, inainte de rastignirea Sa).

Se insingura nu pentru a fi singur, ci pentru a comunica mai intim cu Parintele Sau. Asadar, daca Mantuitorul a simtit nevoia ca om, sa Se insingureze de oameni si sa ramana cu Sine Insusi, atunci nu mai avem niciun motiv sa credem ca insingurarea contrazice comuniunea.

In aceste conditii, oricat de agitata ar fi viata, oricat de mare ar fi stresul, trebuie sa ne gasim vreme sa ramanem cu noi insine. Sa ne uitam in adancul nostru si sa vedem ce necuratii s-au adunat acolo si sa le indepartam. Aceasta insingurare ne ajuta sa traim mai curat cu noi insine, cu semenii si cu Dumnezeu. Ne da putere sa fim prezenti in lumea aceasta, fara a fii din lume. Ajungem sa nu mai iubim intr-un mod denaturat, sa ne eliberam de tot ce este pacatos, parelnic si fals in lume.

In concluzie, insingurarea nu este ceva neobisnuit pentru un crestin, ci este chiar dorita. Este o insingurare care nu trebuie sa ne descurajeze, caci prin ea nu cautam sa fim singuri pentru totdeauna, ci doar pentru putin timp si cu scopul de a reveni in randul semenilor fara a ne pierde sufletul atunci cand le vorbim. E o insingurare care ne ajuta sa ne intarim in unirea cu Hristos spre dobandirea pacii interioare. Si odata dobandita, mii de oameni se vor mantui in jurul nostru, dupa cum spune Sfantul Serafim de Sarov. Iata motivul pentru care putem spune ca suntem uneori insingurati, dar niciodata singuri.

Iadul, refuzul lui Dumnezeu?

Ori de cate ori auzi de iad, te gandesti la suferinta, la un chin care intrece cu mult durerile din aceasta lume. Multi s-au intrebat si se intreaba, daca nu cumva Dumnezeu isi pierde atributul de iubire pentru ca accepta ca anumite persoane trecute la cele vesnice sa aiba parte de iad. Si mai mult, ar fi cumplit sa-L stim pe Dumnezeu ca sta undeva si urmareste cum se zbat in suferinta persoanele care au refuzat impartasirea de El in aceasta lume.

In primul rand trebuie sa afirmam ca Dumnezeu este si ramane iubire, chiar daca anumite persoane ajung in iad. Dumnezeu isi revarsa iubirea si asupra celor din iad, numai ca aceste persoane trecand la cele vesnice in dispret fata de El, sunt incapabile sa se impartaseasca de iubirea Lui.

Iar iubirea dumnezeiasca devine pentru cei care nu-L poftesc pe Dumnezeu, suferinta, asa cum lumina soarelui devine pentru cel care are ochiul bolnav prilej de durere. Astfel iadul este datator de suferinta nu pentru ca Dumnezeu nu ar fi prezent in el, ci pentru ca cei ajunsi aici au murit in refuzul de a-L primi.

Orice act de instrainare de Dumnezeu este un mijloc prin care iadul devine o realitate inca din aceasta lume. In acest sens, mitropolitul Antonie Bloom spunea ca cine s-a deprins cu alfabetul urii si al dezbinarii in aceasta viata, acest limbaj il va vorbi si in viata vesnica. Asadar, modul de vietuire care distruge iubirea, e samanta care rodeste iadul.

In al doilea rand, Dumnezeu nu-i pierde pe cei care nu s-au unit cu El, pentru ca le respecta libertatea. Sa nu uitam ca Dumnezeu accepta sa venim la existenta nu pentru un timp, ci pentru vesnicie. Daca i-ar mentine in existenta numai pe cei din rai, ar da dovada ca nu-l respecta pe om atunci cand acesta I se opune. Sigur ca Dumnezeu in atotputernicia Sa i-ar putea mantui pe toti, dar acest lucru ar echivala cu desfiintarea libertatii.

Dumnezeu este prezent si in iad fara sa-l desfiinteze, caci tocmai acesta este iadul: flacarile iubirii refuzate, dupa cum spune Sfantul Isaac Sirul. Oricat de adanca este caderea omului din relatia cu Dumnezeu, iubirea dumnezeiasca nu inceteaza sa fie prezenta. Indraznesc sa spun ca e o nebunie sa crezi ca pacatosii din iad sunt lipsiti de dragostea lui Dumnezeu. Prezenta iubirii dumnezeiesti asupra celor din iad este reala, numai receptarea ei e diferita. In concluzie, suferinta din iad este data de lipsa unirii cu Dumnezeu, caci iubirea dumnezeiasca nu face niciun rau nimanui.

Adrian Cocosila